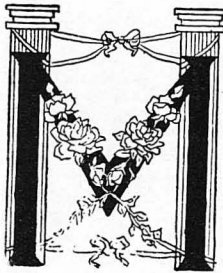

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΝ μπορούντας να μιλήσει από τη λύπη της, ή κ. Λιναρδής έμεινε λίγες στιγμές συλλογισμένη κ' έπειτα είπε στην κόρη της :

— Άκουσε, Λίνα. Τά ξέρω όλα, τά έχω μαντέψει όλα. Πρόκειται να πάς να ρωτήσεις τον κύριο Βρανά.

Η Λίνα έξοιχη στενοχωρημένη το κεφάλι της

— Θά πάω, μαμά, ψιθύρισε.

— Ναι, πήγαινε... Πρόκειται...

Η μητέρα της Λίνας δεν κρατιόταν πια. Την έπνιγε ή άγωνία, δεν την χωρούσε το σπίτι. Μούρα κ' ά- πύια προαισθήματα βάραιναν την καρδιά της. Γι' αυτό δεν διατάζε πια μτρός σε τίποτε. Σ' άλλη περίπτωση, δεν θα έπείραζε στη Λίνα να πάη και να ζητήσει, στο γραφείο του ή στο σπίτι του, όπουδήποτε τέλος πάντων κ' άν τον εύρισκε. Τώρα όμως παρακαλούσε ή ίδια την κόρη της να ξαναβγίη έξω, να τρέξει παντού.

— Πήγαινε, Λίνα, πήγαινε, παιδί μου, της ξανάει. Ρώτησε τον κύριο Βρανά μήπως την ειδή. Ρώτησε παντού... Παντού...

Η Λίνα σηκώθηκε και βγήκε άπ' το σπίτι σιωπηλή.

Ο ίδιος πόνος που σάραζε ή μητέρα της, τη βασάνιζε και την ίδια. Την κατέτρωγε ή ίδια άγωνία. Κι έξ άλλων προτιμώσε να βγίη έξω. Το σπίτι την στενοχωρούσε. Πονούσε να βλέπει ή μητέρα της να κλάη...

Ναι, ναι, καλύτερα έξω, μέσα στο θόρυβο των δρόμων. Έτσι έζυλιζεταν κανέναν και ξεχνάει. Έξω άλλωστε έπαιζε να συναντήσει ή Λίνα κάποιον. Ο Βρανάς θα ήταν άσφαλώς σε θέση να της πει του βοήσεται ή άδελφή της, άφου ή Λίνα βγήκε έξω γιά να πάη σ' αυτόν.

Η τελευταία αυτή σκέψη έκανε τη Λίνα να νοιώ- θη έναν πιο βαθύ πόνο, μια πιο βαθιά κ' άπορη- ση άγωνίας. Μία τρομερή ιστορία περνούσε άπ' το κεφάλι της : Μήπως ή Λίνα, την οποία αναζητού- σαν παντού και γιά την όποια άνησυχούσαν τόσο, βρισκόταν αυτή τη στιγμή στην άγκαλιά του Βρα- νά, σε καμιά μυστική έρωτική φιλία;

Γιατί όχι ; Βγήκε βέβαια άπ' το σπίτι το πρωί να τον βοη και να του μιλήσει γιά τη Λίνα, αλλά που ξέρεσε ; Είπε τόσο αδύνατα ή έρωτευμένες καρδιές !... Μπορεί πάνω στη θάλαρα αυτή συζή- τηση να έξεχσε ή καρδιά τους από άγάπη. Μπο- ρεί να έξέσπασε το άσθημά τους θεαμό, φιλογερό, άσπρηχάριτο. Κ' άν συνέβη αυτό, άσφαλώς θαχαν ξεχάσει κ' οι δύο τους κάθε τους καθήκον, κάθε τους ύποχρέωση και θαχαν άλληλαπαχθεί, τυφλοί από το πάθος τους...

Η σκέψης αυτές φέρνανε σκοτοδίνη στη Λίνα. Ντραβόταν που σκοπεύσαν τέτοια πρότυχα πράγ- ματα γιά την άδελφή της, μια και δεν μπορούσε να βγάλη άπ' το μυαλό της τίς τρομερές ύποψίες που τη βασάνιζαν...

Γι' αυτό, θέλοντας να μάθει επί τέλους την ά- λήθεια, έτρεχε, έτρεχε τώρα σάν να την κληρονο- μούσε, γιά να φτάσει μια ώρα γρηγορότερα στο γρα- φείο του Βρανά.

Επί τέλους, έφτασε. Ίδρωμένη και ξαναμένη, όπως ήταν, μπήκε στο πρώτο δωμάτιο όπου βρισκό- ταν ο βοηός του Γιώργου. Η πόρτα του γραφείου του Βρανά ήταν κλειστή.

Ο βοηός του που ήταν αυτή τη στιγμή σκυμένος πάνω άπ' το τραπέζι της δακτυλογράφου, σάν να στενοχωρηθήκε που την ειδή. Ψάχνον, την παρακάλεσε να καθήσει.

Μά ή Λίνα άντιπονομούσε.

— Έδώ είναι ο κύριος Βρανάς ; ρώτησε.

Ο βοηός κόμισε.

— Δεν ξέρω, δεσποινίς... Είχα βγεί έξω γιά πέντε—δέκα λεπτά. Μία στιγμή να δώ, σάς παρακαλώ...

Άνοιξε την πόρτα του γραφείου του Βρανά ίσα που να χωράη το κορμί του, μπήκε μέσα και την ξανάεισε.

Η Λίνα παραξενεύτηκε.

Τί έσημαιαν όλ' αυτά ; Γιατί αυτές ή επιφυλάξεις ; Γιατί την κτύπησε έτσι ή νεαρή δακτυλογράφος ;

Έξωακον άκουσε τον ψιθύρο συνομιλίας στο μέσα γραφείο. Με ποιόν μιλούσε ο βοηός ; Με το Βρανά βέβαια. Άρα ο Γιώργος ή- ταν μέσα. Κρυβότανε. Μά γιατί όμως όλ' αυτά ;

Στο νου της της ξανάει ή ύποψία που τη βασάνιζε στο δρόμο.

Αυτό ήταν. Αυτό, αυτό και τίποτε άλλο. Είχε συμβεί εκείνο που φο- βόταν, πούτρεμε. Ο Γιώργος κ' ή Λίνα δεν μπόρεσαν να πείξουν, να σωτώσουν το άσθημά τους. Και γιά να δώσουν ένα τέλος σ' διη αυτή την ιστορία, είχαν άποφασίσει να κλεφτούν...

Η Λίνα έννοιωσε κάτι να γραμίζεται μέσα της, οι τοίχοι του γραφείου χώρεσαν γύρω της, άνέπνευε με δυσκολία. Εύτυχώς που άρ- γησε λίγο να βγίη άπ' το γραφείο του Βρανά ο βοηός του και μπό- ρεσε να έπιδλήθη στον έναντό της. Έσφιξε την καρδιά της και πε- ρίμενε...

Ο βοηός βγήκε επί τέλους, αλλά με την ίδια επιφυλάξη.

— Δεσποινίς, είστε, μάταια προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή του, ο κ. Βρανάς δεν είναι μέσα. Βγήκε έξω, φαίνεται. Κ' ίσως δεν θα ξαναγύριση. Τον έχουν καλέσει να φάη στον Πειρισά το μεσημέρι.

Η Λίνα δεν άπάντησε λέξη.

Σηκώθηκε έπάνω, χατέρισε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού κ' έ- φυνε, παραπατώντας, σάν να ήταν τυφλά στο μεθύσι. Ήθελε να κλάψη, έστω και καταιεστής του δρόμου, άδιαφορώντας τον κό- σμο, μά δεν μπορούσε. Τά μάτια της ήταν στεγνά. Κ' ή καρδιά της περιλύπη, περιλύπη έως θανάτου...

Η σκέψη της άρχισε να λειτουργή πάλι κάπως κανονικά, όταν πλησίαζε στο σπίτι. Έκασμε τότε πιο άργό το βήμα της κ' άρχισε να σκέπτεται. Τι θα έλεγε στη μαμά της ; Θά της έλεγε την άλή- θεια ; Έπρεπε να το κάμη αυτό ; Ήταν σωστό να προδώση το μυσ- τικό της Λίνας και του Γιώργου, πριν άποφασίσουν να μιλήσουν οι ίδιοι ; Όχι, δεν ήταν καθόλου σωστό, δεν έπρεπε, κ' όμως δεν είχε τη δύναμη να κρυφτή άπ' τη μητέρα της. Ήταν καθήκον της να καθισχύρηση την καμένη της τη μαμά πούτλαγε και σκοτώνονταν στο σπίτι άπ' την άνηρωσία της. Θά της τάλεγε λοιπόν όλα και θα προσπαθούσε να την έξουενίση απέναντί της Λίνας. Αυτό ήταν το καλύτερο. Αυτή τη λύση της υπαγόρευε ή εύγενική της καρδιά...

Αυτή τη φορά ή Λίνα τράβηξε προς το σπίτι της, βέβαια πώς δεν θάδρασκε εκεί ή Λίνα.

Άνέβηκε τη σκάλα σιγά—σιγά, με κομμένα τά πόδια και μπήκε στην κάμαρη της μητέρας της.

Η κ. Λιναρδής σήκωσε τά μάτια της και την κτύπησε ή άγωνία. Δεν μίλησε. Δεν βγήκε λέξη άπ' το στόμα της. Μά μιλούσαν τόσο τά μάτια της !...

Η Λίνα κάθισε κοντά της και της είπε :

— Ήσυχασε, μαμά.

— Η Λίνα ; ψιθύρισε ή μητέρα της.

Η Λίνα στενοχωρήθηκε.

Δίσταζε τώρα να μιλήσει.

— Πές μου, παιδί μου, τί έμαθες ; Θέλω να μάθω, πές μου. Τί συνέβη στο παιδί μου ; Μίλα μου...

— Είδες τον κύριο Βρανά ;

— Όχι, μαμά.

— Δεν τον είδες, είπες ;

— Όχι.

— Γιατί ;

— Δεν ήταν στο γραφείο του. Μου είπαν πώς λείπει στον Πειρισά. Μά...

— Τί θες να πής ;

— Όπως κατάλαβα...

— Τί κατάλαβες ; Πές μου, Λίνα. Θέλω να μού πής διη την άλήθεια. Άκουσ ;

Κ' έπειδή ή Λίνα δίσταζε ακόμα, ή μητέρα της τη ρώτησε με φωνή γεμάτη από συγκίνηση :

— Μήπως ή Λίνα έκαμε καμιά πράλλα ; Αυτό είναι ;

Η Λίνα κούνησε το κεφάλι της.

Η κ. Λιναρδής έπιασε το κεφάλι της με τά δύο της χέρια, σάν να φοβόταν μίην της φύγει ο νους.

— Αυτό είναι, είπες ; ρώτησε. Η Λίνα, το παιδί μου, έκαμε μία τέτοια κακοκεφαλιά !... Μία τέτοια ντροπή !... Πές μου τά όλα, Λίνα. Τί σου είπαν ; Τί έμαθες ; Ποιό βρισκεται ή άδελφή σου ;

Η Λίνα άποφάσισε να έξηγηθή. Είπε στη μαμά της τί της συνέ- βη στο γραφείο του Βρανά και της έξέφρασε την ύποψία της.

— Ναι, είστε τέλος. Αυτό είναι. Καλά το μαντέψες, κόρη μου. Ώ, Θεέ μου, γιατί να το κάμη αυτό ή Λίνα ; Γιατί να μη μού άνοιξη την καρδιά της ; Και τώρα ;... Τί θα γίνη τώρα ;... Πρόκειται να μάθουμε που βρίσκεται... Πρόκειται να την δώ, να της μιλήσω... Ά, τον άχά- ριστο το Βρανά !... Τον άχάριστο !...

Έξακρη ή κ. Λιναρδής σηκώθηκε έπάνω και φώναξε την ύπη- ρέτρια.

(Άκολουθεί)

Ο βοηός του Βρανά ήταν σκυμέ- νος αυτή τη στιγμή πάνω άπ' το τραπέζι της δακτυλογράφου...